

det og Mere, hvorfor Folket kunde være tilbøielige til at fælde en saadan Dom? Har man f. Ex. glemt den provisoriske Finantslov, har man glemt Forsølgelserne imod Pressen og de Skridt, der tilkjendegave Lyft til at forsøge Talen, har man glemt Forbuddet imod Grundlovsfestens Afholdelse, har man glemt de aabne Breve af 20de October, hvorved baade Folkethinget blev opløst og Folket blev tiltalt paa en idetmindste ikke synderligt constitutionel Maade? Det forekommer mig saaledes, at der var mange andre Ting, hvorfor Folkets Dom den 1ste December kunde gaae imod Regjeringen, uden at det kan siges, som det er blevet sagt, hvis jeg ikke misforstod de ærede Rigsdagsmænd for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Tutein) og Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Jacobsen), at Dommen netop angik Grundlovsbruddet af 26de Juli. Men nu sagde den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Scherning) — og jeg nedskrev uieblikkeligt hans Ord, saa jeg er vis paa at gjengive dem ordret —, idet han skildrede den saakaldte Forordning som et Forslag, at det ikke er en Lov, men en Forordning, som ikke har den bindende Kraft, som Love have. I Forbigaaende maa jeg sige, at hans Distinction mellem en Lov og Forordning kan jeg naturligtvis hverken fatte eller billige. Men, idet han gjør det, siger han, der er altsaa givet en Forordning og føier til: Er der skeet Andet og Mere? Ja, der er skeet en heel Deel Andet og Mere; thi ikke alene er denne saakaldte Forordning given, men der er dernæst valgt 20 Mænd, der kaldes Rigsraader, og vistnok ogsaa kalde sig selv Rigsraader og betragte sig selv som Rigsraader, og disse 20 Mænd ere ikke alene valgte, men de ere sammenkaldte, og de ere sammenkaldte efter den saakaldte Forordning, som siger, at Ingenting kan forandres i denne saakaldte Fællesforfatning uden disse saakaldte Rigsraaders Indvilligelse. Der er altsaa givet denne Forordning et Legeme, et Liv, som gjør, at den har en ganske anden Betydning, end naar den var et dødt Ord paa Papiret. Nu siger rigtig nok den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds, at Forordningen er let at rette, idet han mener, at Rigsraadet har Ret

til at rette den, og formodentlig antager han ogsaa, at de ville være villige dertil. Om deres Villighed kan man have større eller mindre Formodning, men Visshed have vi ikke, og derfor forekommer det mig, at det er farligt at anerkjende en saadan Institution; der tillige anerkjender disse 20 eller for Diebliffet kun 19 Mænds Ret til at sigge et afgjørende Ja eller Nei med Hensyn til en hvilken som helst Forandring i den saakaldte Forordning, der kunde ønskes eller af Folket paatræves.

Jeg kunde ganske vist endnu have Lyft til at opholde mig noget ved, hvad der igaar blev sagt af den ærede Rigsdagsmand for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Tutein) om, at Rigsretsactionen i October Maaned nærmest var motiveret derved, at man kunde ønske at udøve et Tryk paa den daværende Regjering, og ved flere andre Ytringer af ham, som jeg paa ingen Maade kan underskrive eller billige; men jeg er bange for derved at fjerne mig for meget fra det, som nu nærmest foreligger, nemlig Dagsordenen, og jeg skal da vende tilbage til denne, og idet jeg gjentager min Erklæring, at jeg ikke kan stemme for den, skal jeg endnu vende mig til en Ytring i Slutningen af det Foredrag, som vi hørte af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), der i høi Grad overraskede mig. Han talte nemlig om, at Ministrene alene vide, de alene see osv., og det var nok for ham til at følge deres Opfordring i deres Udtalelse igaar. Jeg havde ikke ventet af den ærede Rigsdagsmand at høre en Ytring, der saameget minder om de bekjendte Ord fra en længst forsvunden Tid: „Vi alene vide, hvad der tjener Folket til Bedste“. Iøvrigt kan jeg heller ikke paa nogen Maade finde, at selve Ministeriets Udtalelse igaar kan indeholde en Opfordring for nogen som helst Rigsdagsmand til at stemme for Dagsordenen, naar han ikke isorveien var enig med sig selv om at ville gjøre det. Ministeriet siger, at Rigsretsactionen vil vanskelliggjøre Fællesforfatningens Gjennemførelse. Ja, det kan Ministeriet vistnok sige med fuldkommen Sandhed og fuldkommen Ærlighed; men det kan dog vel være, at man kunde sige til Ministeriet og faae det anerkjendt, at, hvis Rigsretsactionen ikke fin-